

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Michala Bobka ve věci žalobce: **V. K.**, zast. advokátem Mgr. Václavem Voříškem, Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2020, čj. KUOK 39035/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, ze dne 14. 10. 2021, čj. 72 A 20/2020-57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský úřad Šternberk rozhodnutím ze dne 13. 12. 2019, čj. MEST 171065/2019, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele motorového vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Přestupku se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 a § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Konkrétně tím, že dne 21. 4. 2019 v 12.29 h v obci Šternberk na ulici Jívavská, směr centrum, detektor 1, nezjištěný řidič při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci 50 km/h o 19 km/h (po odečtu odchylky 3 km/h). Tím porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona. Městský úřad uložil žalobci za daný přestupek pokutu ve výši 2 000 Kč.

[2] Žalovaný k odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 30. 3. 2020 změnil rozhodnutí městského úřadu tak, že opravil zřejmou nesprávnost v datu spáchání přestupku (místo 21. 4. 201 uvedl 21. 4. 2019).

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou podanou u krajského soudu, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[5] Podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji NSS pro nepřijatelnost.

[6] Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti NSS vychází z judikatorně ustálených kritérií, jež pramení ze závěrů usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39. Podle citovaného usnesení je kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti vznesl následující námitky:

1. Řízení o přestupku provozovatele bylo zahájeno nezákonně. Městský úřad totiž zjistil totožnost řidiče, ale nezahájil proti němu řízení. Není správný názor krajského soudu, že pokud označený řidič odepře výpověď, je podmínka provedení nezbytných kroků naplněna. Řízení proti provozovateli vozidla smí správní orgán zahájit jen tehdy, pokud nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájit řízení proti řidiči.
2. Krajský soud dospěl k závěru, že městský úřad neměl povinnost zahájit přestupkové řízení z jiných důvodů, než z kterých tak městský úřad učinil. Krajský soud nemůže nahradit činnost správních orgánů. Navíc se ze strany stěžovatele nejedná o obstrukční jednání, ale o standardní situaci, v níž se jako provozovatel vozidla doznal, že dané vozidlo řídil.
3. Krajský soud nepřiléhavě vypořádal žalobní bod, v němž stěžovatel namítal nevypořádání odvolací námitky, která spočívala v porušení jeho procesních práv v řízení před městským úřadem.

[8] Kasační stížnost je dle názoru stěžovatele přijatelná, protože se jedná o otázky, které dosud nebyly NSS řešeny. Odkazy krajského soudu na judikaturu NSS jsou přitom nepřiléhavé, neboť tato rozhodnutí se týkají jiného skutkového stavu. Zároveň se v dané věci jedná o podstatnou nezákonnost napadeného rozsudku, protože krajský soud založil své rozhodnutí na důvodech, z nichž správní orgány nevycházely.

[9] NSS proto posoudil, zda tu nějaké důvody přijatelnosti jsou. V projednávané věci však nenalezl žádnou právní otázku, které by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele.

[10] **Ad 1)** Řízení s provozovatelem vozidla lze zahájit, pouze pokud obecní úřad učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku (§ 125f odst. 5 zákona o silničním provozu). Toto ustanovení již NSS opakovaně vykládal (viz např. krajským soudem přiléhavě odkazovaný rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2021, čj. 6 As 49/2021-20). Nejde tedy o otázku NSS neřešenou. Není tu ani zřejmý jiný důvod přijatelnosti kasační stížnosti. Stěžovatel sice na základě řádné výzvy označil řidiče vozidla - sebe, avšak zároveň odmítl ve věci podat vysvětlení (k jeho podání se ani nedostavil). Krajský soud v souladu s konstantní judikaturou dovodil, že se jedná o součást obstrukčního jednání. Stěžovatel již ve svém prvním podání, které bylo městskému úřadu doručeno dne 21. 6. 2019, uvedl, že ke svému zastupování pro případ přestupkového jednání zmocnil společnost Pomáháme a chráníme s. r. o., která je již notoricky známa svým cíleně obstrukčním jednáním. Další procesní vývoj jen potvrzuje obstrukčnost jednání stěžovatele, který následně ke svému zastupování zmocnil Petra Kocourka [v době od 31. 5. 2019 do 19. 9. 2022 jednatel

pokračování

Ochrana řidičů o. s.; tento spolek byl v době od 23. 11. 2018 do 14. 6. 2021 jednatelem právě Pomáháme a chráníme s. r. o. (k obstrukčním praktikám této společnosti a Petra Kocourka např. rozsudky NSS ze dne 18. 5. 2020, čj. 4 As 38/2020-43, ze dne 13. 5. 2022, čj. 3 As 409/2020-37, ze dne 16. 11. 2022, čj. 6 As 275/2021-57 a mnohé další), přičemž při výkonu této funkce byl zastupován rovněž obstrukcemi známou osobou M. P. (např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2018, čj. 9 A 16/2017-41)], který v obstrukčním jednání plynule pokračoval (srov. např. str. 3 rozhodnutí žalovaného a bod 26 rozsudku krajského soudu, proti kterému stěžovatel v kasační stížnosti ničeho nenamítal).

[11] **Ad 2)** NSS konstatuje, že správní orgány dovodily, že k doznání stěžovatele jako řidiče vozidla nebylo možné přihlídnout, neboť stěžovatel odepřel podat vysvětlení - jeho doznání je proto nevěrohodné. Krajský soud za nezměněného skutkového stavu pak totéž jednání stěžovatele, pro které se nepodařilo zjistit řidiče vozidla, charakterizoval s ohledem na okolnosti věci jako obstrukční, což řádně odůvodnil. Nejedná se proto o nahrazení úvah správních orgánů - pouze jinými slovy bylo popsáno a vyhodnoceno totéž.

[12] **Ad 3)** K této námitce je v první řadě třeba v souladu s konstantní judikaturou zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud, podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 As 337/2016-64)

[13] Stěžovatel v žalobě na str. 3 a str. 4 v části označené jako „*Nevypořádání odvolací námitky*“ namítl, že nebyla vypořádána jím uplatněná odvolací námitka, spočívající v porušení jeho procesních práv v řízení před správním orgánem prvního stupně. O jakou konkrétní odvolací námitku se však mělo jednat, stěžovatel v žalobě blíže nerozvedl.

[14] NSS dále konstatuje, že z obsahu správního spisu plyne, že stěžovatel (jeho zmocněnec Petr Kocourek) v podání ze dne 30. 3. 2020 doplnil odvolání o námitku, v níž městskému úřadu jen obecně vytkl, že jej nepředvolal k ústnímu jednání, k seznámení s podklady rozhodnutí či k účasti při dokazování mimo jednání (aniž by uvedl, v jakých konkrétních okolnostech toto pochybení spatřuje), a dále požádal o nahlédnutí do spisu.

[15] Krajský soud v bodu 31 napadeného rozsudku nepřisvědčil námitce stěžovatele, že žalovaný nevypořádal jeho „*žádost a námitku ohledně nahlédnutí do spisu*“. Krajský soud zdůraznil, že dané podání bylo žalovanému doručeno dne 30. 3. 2020, přičemž téhož dne žalovaný vypravil žalobou napadené rozhodnutí. Dále krajský soud konstatoval, že k žádosti o nahlédnutí do spisu zaslal žalovaný stěžovateli a současně jeho zmocněnci přípis

ze dne 27. 4. 2020 s dotazem, zda trvá jejich zájem na nahlédnutí do spisu, ale stěžovatel ani zmocněnec na tento přípis nereagovali. Poté následuje závěr krajského soudu, že „*proto nebyl důvod, aby se žalovaný k žádosti vyjadřoval v rozhodnutí o odvolání*“. Tato zjištění a úvahy krajského soudu sice nejsou formulovány příliš šťastně, ale je z nich zřejmé, že krajský soud svůj závěr, že žalovaný nemusel na podání stěžovatele ze dne 30. 3. 2020 v rozhodnutí o odvolání reagovat, nedovozuje z toho, že jeho přípis ze dne 27. 4. 2020 zůstal bez odezvy (to je pouze konstatace úkonů žalovaného a stěžovatele, resp. jeho zmocněnce), ale z toho, že dané podání stěžovatele bylo žalovanému doručeno v týž den, kdy bylo vydáno rozhodnutí o odvolání. Takovému závěru ovšem nelze nic vytknout, neboť je zcela v souladu s konstantní judikaturou. Mezi doplněním odvolání a vydáním rozhodnutí žalovaného uplynulo jen pár hodin (podání stěžovatele bylo doručeno v 5:43 hod. a rozhodnutí o odvolání vypraveno v 14:14 hod.), přičemž se zjevně také jedná o jednu z obstrukčních taktik Petra Kocourka a s ním spojených subjektů jako např. družstvo Motoristická vzájemná pojišťovna či Pomáháme a chráníme s. r. o. (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2019, čj. 10 As 328/2018-32).

[16] Z právě uvedeného je rovněž zjevný implicitní závěr krajského soudu, že nemusel-li žalovaný přihlédnout k žádosti (podání) stěžovatele ze dne 30. 3. 2020, nemusel zohlednit ani další část tohoto podání - obecnou odvolací námitku, podle níž stěžovatel nebyl předvolán k ústnímu jednání (resp. nebyl vyrozuměn o provádění dokazování, ani mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí).

[17] V žalobě navíc tutéž námitku stěžovatel uplatnil jako námitku žalobní (a teprve zde rozvedl, proč konkrétně považuje za vadné to, že nebyl řádně předvolán k ústnímu jednání, ani nebyl vyrozuměn o provádění dokazování, ani mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí) a krajský soud se jí důkladně věnoval v bodu 26 napadeného rozsudku. Závěry krajského soudu k této námitce stěžovatel v kasační stížnosti nijak nezpochybnil. Nejedná se přitom o nahrazení činnosti žalovaného, protože ten se této námitce věnovat nemusel. Přesto se však žalovaný okolnostem projednávání věci před městským úřadem poměrně podrobně věnoval (včetně dokládání zmocnění, předvolání k ústnímu jednání, provádění důkazů apod.), a to zejména na str. 3 žalovaného rozhodnutí. Proti těmto závěrům (stejně jako proti závěrům krajského soudu) stěžovatel v kasační stížnosti ničeho nenamítá.

[18] NSS tak konstatuje, že krajský soud sice mohl své závěry týkající se podání stěžovatele ze dne 30. 3. 2020, a to zejména ve vztahu k odvolací námitce, která v něm byla uplatněna, nepochybně formulovat jasněji a jednoznačněji, avšak za výše popsaného stavu není formulační neobratnost krajského soudu takového rázu, že by založila nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, popř. mohla mít jakýkoli vliv na jeho zákonnost. I v tomto směru je tedy rozsudek krajského soudu v souladu s požadavky, které klade na soudní rozhodnutí konstantní judikatura (viz bod 12 tohoto usnesení).

[19] Nakonec druhou polovinu kasační stížnosti zabírá nesouhlas stěžovatele a jeho zástupce se zveřejňováním osobních údajů v neanonymizovaném rozhodnutí na webu NSS. Tato otázka nemá žádný vztah k podstatě věci a nemůže tedy založit přijatelnost kasační stížnosti.

[20] V této věci tedy nevyvstala žádná právní otázka, kterou by judikatura neřešila, či neřešila jednotně, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. NSS ani

pokračování

v rozsudku krajského soudu nevidí žádná pochybení, tím spíše v nich nevidí pochybení takové intenzity, která by mohla vést k přijatelnosti kasační stížnosti. NSS proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního odmítl pro nepřijatelnost.

[21] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly žádné náklady řízení vymykající se z jeho běžné úřední činnosti.

[22] Pro úplnost soud uvádí, že není namístě stěžovateli vrátit zaplacený soudní poplatek (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, bod 53).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2023

Ondřej Mrákota
předseda senátu